

– Eingi krøv verða sum so sett til mína útsjón. Onkuntíð skal eg lita og klippa hárið, men tað bilar ikki so nógv

MYNDIR: MATT COOPER

Sóley millum annað ballet, pardans, sirkus, jazz og akrobatik, tí tað er týðningarmikið, at tú sum sjónleikari er væl fyri kropsliga:

– Hvør dagur byrjar klokkan hálvum nýggju, har vit gera joga og ræddarvenjingar. Á henda hátt er kroppur og rødd altíð í topformi. Harafturat læra vit um øll møgulig ástøði og ymsar teknikkir, greiðir Sóley frá. Endamálið við hesum slagnum av frálæru er at læra næmingarnar á skúlanum at kunna arbeiða saman við ymsum leikstjórum og sjálvi at kunna leikstjóra øðrum. Sum leikstjóri er tað av alstórum týðningi at duga at laga sína leikstjórn alt eftir, hvørjar royndir leikararnir hava, og hvussu tey arbeiða. Hvør dagur á skúlanum endar umleið klokkan hálvum seks um kvøldið:

– Nakað aftan á klokkan fimm plaga vit altíð at meditera í einar tjúgu minuttir. Orsøkin til at vit gera hetta er, at vit so at siga skulu lata alt tað, vit hava lært tann dagin, sodna, fortelur Sóley og leggur afturat:

– Tað er eingin loyna, at hetta er strævið. Tá vit hava nógv at gera á skúlanum, tá er lætt at líkasum missa seg sjálva og gloyma, hví mann nú hevur valt hetta. Tað er veruliga hart og strævið tær løturnar, tá eg gloymi at njóta arbeiði. Tá royni eg so at minna meg sjálva á, at hetta faktisk er mín

dreymaútbúgving, sum eg eri farin í holt við, sigur Sóley.

Upptøkuroyndir eru avbjóðandi

Hóast Sóley ikki er liðug við útbúgvingina, so hevur hon longu roynt at verið til sokallaðar auditions. Tað er eitt slag av upptøkuroyndum, ið ein skal klára fyri at vera við í einum sjónleiki ella filmi. Í London koma nógvir royndir og minni royndir sjónleikarar, so tað eru nógv um boðið, tá leikstjórar og sjónleikarahús leita eftir leikarum til ávísar verkætlanir. Hetta er nakað, sum Sóley fyri stuttum mátti ásanna, tá hon var til upptøkuroynd til ein vampyr-film. Gentan, tey sóknaðust til leiklutin, skuldi hava langt, svart hár og brún eygu, og hóast Sóley hevur ljóst hár og blá eygu, so vildi leikstjórinn hava hana til upptøkuroyndina. Her skuldi Sóley latast, sum hon drakk blóð úr einum heimleysum manni. Hetta var ein sonn avbjóðing, tí hon var púra einsamøll á pallinum og hevði heldur ikki nakrar rekvisittur:

– Eg leikti hesa senuna tvær ferðir, og serliga aðru ferð helt eg, at tað gekk ordiliga væl, tí tey fimm fólkin, sum sótu í salinum og skuldu avgera, um eg fekk leiklutin ella ikki, lótu stak væl at, greiðir Sóley frá. Nakrar dagar seinni fekk hon teldupost, har tað stóð, at

valið stóð millum hana og nakrar fáar aðrar gentur, so ho gjørdist eitt vet vónbrotin, tá hon eina viku seinni fekk at vita, at tey ikki hildu hana vera rætta persón til leiklutin:

– Tá hugsaði eg bara »aja, soleiðis er tað bara«. Eg havi lært, at tað er tað einasta, eg kann siga við meg sjálva, tá slíkt kemur fyri. Eg kann bara gera mítt besta og skal ikki takad tað persónligt. Eg má so bert vóna, at eg og mín útsjón ein dag verður júst tað, sum tey leita eftir, sigur Sóley. Sambært henni hevur hon ongantíð enn fingið boð um at gera stórvegis broytingar við útsjónini fyri at kunna passa til ein ávísan leiklut:

– Eingi krøv verða sum so sett til mína útsjón. Onkuntíð skal eg lita og klippa hárið, men tað bilar ikki so nógv. Eg geri nógv fyri leiklistina, men eg hevði ongantíð gjørt nakað, sum kundi ávirkað mína heilsu og kanska endað við hjartasteðgi ella undirvekt, sigur ein avgjørd Sóley.

Droymir um føroyska leiklist

Um eitt ár er Sóley útlærd sjónleikari og leikstjóri, og hon hevur longu nú gjørt sær stórar ætlanir:

– Eg kundi hugsað mær at sett ein skandinaviskan leikból á stovn saman við nøkrum vinfólkum á skúlanum, og so hevði tað eisini verið áhugvert at

undirvíst í drama, fortelur Sóley, sum sigur seg eisini vilja vera við til at menna føroyska leiklist. Eitt nú ynskir hon at kunna stovna eitt akademi í Føroyum:

– Ein altjóða leiklistaskúli í Føroyum hevði birt undir eitt heilt nýtt lív og umhvørvi á føroyska mentanarpallinum, greiðir Sóley frá og rósar føroyskari leiklist:

– Føroyskur sjónleikur er uttan iva hægsta støðið av leiklist, sum eg nakrantíð havi upplivað, og eg fái íblástur hvørja ferð, eg síggi sjónleik í Føroyum, sigur Sóley. Hóast korini hjá nógvum sjónleikarum ikki eru av teimum bestu, so stúrir Sóley ikki fyri framtíðini:

– Tá eg verði gomul, fari eg ikki at líta aftureftir og hugsa um, hvusu keðiligt tað var ikki at eiga nógvar pengar og ongantíð vita nær ella hvar næsta lønin kom. Tá alt kemur til alt hevur tað einki at siga, heldur Sóley. Hóast hon nú ger tað, hon sum barn droymdi um, dámar henni ikki at kalla leiklistina fyri ein dreyim:

– Hetta her við at hava dreymar og droyma um eitthvørt seti eg í samband við eitt mál, tú ongantíð røkkur. Heldur enn bara droyma, so havi lagt mær ítøkiligar ætlanir, soleiðis at dreymurin kann blíva til veruleika, sigur Sóley at enda.